

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 46Ek/1485/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118353699
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6118353699.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: CONCRETE SK, s.r.o. so sídlom Pribylinská 4, 83104 Bratislava-Nové Mesto, IČO: 45 625 697, právne zastúpeného: Peter Bartoš, advokát so sídlom Kollárovo námestie 9, 811 06 Bratislava-Staré Mesto, proti povinnému v 1. rade: B. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX M.-K., a povinnej v 2. rade: S. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX, XXX XX T., obaja právne zastúpený: V. W. T., advokát so sídlom N. N. 1, XXX XX L. G., R.: XX XXX XXX, o vymoženie pohľadávky vo výške X.XXX,XX eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: V. B. W., S. úrad so sídlom W. XXX/XX, XXX XX Y. W., pod sp. zn. XXX Ex XXX/XX, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu T. súdu Z. Z. sp. zn. XXEk/XXXX/XXXX zo dňa XX. marca XXXX, takto

rozhodol:

I. M. sťažnosť oprávneného proti uzneseniu T. súdu Z. Z. sp. zn. XXEk/XXXX/XXXX zo dňa XX. marca XXXX z a m i e t a.

II. B. v 1. a 2. rade sa nárok na náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu T. súdu Z. Z. sp. zn. XXEk/XXXX/XXXX zo dňa XX. marca XXXX n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

X. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa XX.XX.XXXX domáhal od povinných v 1. a 2. rade vymoženiu pohľadávky vo výške X.XXX,XX eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok vydaný ad hoc rozhodcom R.. W. O. pod sp. zn. RD/XXX/XXXX dňa XX.XX.XXXX. X. XX.XX.XXXX poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora.

X. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. XXEk/XXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX zamietol návrh povinných v 1. a 2. rade na zastavenie exekúcie a uložil im povinnosť nahradiť oprávnenému trovy exekúcie vo výške XX,XX eur. U. uznesenie vyššieho súdneho úradníka bolo rozhodnutím sudcu zo dňa XX.XX.XXXX zrušené, pričom sudca uložil vyššiemu súdnemu úradníkovi povinnosť zaoberať sa v ďalšom konaní prekážkou litispendencie ako aj platnosťou rozhodcovskej doložky a k riadnemu zisteniu skutkového stavu pripojiť a preskúmať spis T. súdu E. sp. zn. XXEr/XXX/XXXX, ako aj spis rozhodcovského súdu sp.zn. RD/XXX/XXXX.

X. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. XXEk/XXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX exekúciu podľa § 6Xk ods. 1 písm. d) zákona č. XXX/XXXX Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (S. poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od X.X.XXXX (ďalej len „S. poriadok“) zastavil (I. výrok), oprávnenému uložil povinnosť nahradiť trovy právneho zastúpenia povinných v 1. a 2. rade v sume XXX,XX eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia (II. výrok), oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (R.. výrok) a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške XX eur do X dní od právoplatnosti tohto uznesenia (IV. výrok). M. rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 49, XXk ods. X-X, § 61l ods. 1, 3, 4, § 195, § 196, § 199a ods. 1, § 199b, § 199d ods. 1, 2, § 199e S. poriadku, na ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. X-

X, 7, § 35 zákona č. XXX/XXXX Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do XX.XX.XXXX (ďalej len „zákon č. XXX/XXXX Z.z.“), na ust. § 13 ods. 2, § 13a ods. X písm. c) vyhlášky č. XXX/XXXX Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, na ust. § 22 ods. 1, X vyhlášky MS SR č.XX/XXXX Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov a vecne tým, že exekúciu bolo potrebné zastaviť z dvoch dôvodov, jednak pre prekážku litispendencie - prekážka skôr začatej veci na T. súde E. a jednak z dôvodu neexistencie exekučného titulu, ktorý bol vyhodnotený ako nulitný akt vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie s poukazom na to, že medzi oprávneným a povinnými v 1. a 2. rade nevznikla rozhodcovská zmluva.

X. Povinní v 1. a 2. rade žiadali zastaviť exekúciu z dôvodu, že ju považujú za neprípustnú, pretože oprávnený už totožný exekučný titul predložil v exekučnom konaní vedenom na T. súde E. sp. zn. XXEr/XXX/XXXX, ktorý odmietol vydať povedenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a z toho dôvodu v ňom oprávnený zobral návrh na vykonanie exekúcie späť. B. nich sa oprávnený teraz špekulatívne domáha udelenia poverenia na T. súde Z. Z. využijúc zmenu príslušnosti exekučného súdu v dôsledku novely S. poriadku. S. titul považujú za nespôsobilý, ktorý nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, pričom v zmysle údajov W. spravodlivosti SR „zriaďovateľ tohto stáleho rozhodcovského súdu nespĺňa podmienky podľa zákona č. XXX/XXXX Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení zákona č. XXX/XXXX Z.z. účinného od X.X.XXXX. U. rozhodcovský súd zanikol a bol zrušený k XX.XX.XXXX a preto platí, že rozhodcovské konanie bolo zastavené, keďže rozhodcovský rozsudok nebol doručený účastníkom konania pred 1. januárom XXXX. L. súd nemal právomoc prejednať vec, pretože rozhodcovské konanie bolo ex. lege zastavené. Oprávnený nepodal v zákonnej 3-mesačnej lehote žalobu na civilný súd, a preto účinky podaného návrhu v rozhodcovskom konaní neboli zachované. Povinní ďalej uviedli, že s oprávneným nepodpísali rozhodcovskú doložku, ani rozhodcovskú zmluvu, v ktorej by sa dohodli, že akékoľvek spory medzi nimi a oprávneným budú riešené v rozhodcovskom konaní a preto od počiatku namietajú právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť. Dňa 02.02.2019 doručil súdny exekútor súdu podanie povinných v 1. a 2. rade označené ako „návrh na zastavenie exekúcie, oznámenie o litispendencii“ zo dňa 13.01.2019, v ktorom povinní uviedli, že uvádzajú skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie a to, že exekúcia vedená na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18Er/717/2017 nie je právoplatne zastavená a preto oprávnený duplicitným podaním návrhu na vykonanie exekúcie v tejto exekúcii spôsobil litispendenciu.

5. Oprávnený s návrhom povinných v 1. a 2. rade na zastavenie exekúcie nesúhlasil z dôvodu, že rozhodcovský súd mal právo konať a rozhodovať voči konateľom spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. Predmetom rozhodcovského konania bolo konanie o náhradu škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka voči povinným v 1. a 2. rade ako bývalým konateľom spoločnosti MURSTAV, s.r.o. Každý veriteľ spoločnosti dlžníka má právo si uplatniť náhradu škody voči štatutárom spoločnosti dlžníka v situácii, kedy si nedokáže vymôcť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka. Takáto situácia preukázateľne nastala, pretože spoločnosť MURSTAV, s.r.o. je nemajetná a nefunkčná. Poukázal na to, že povinní v 1. a 2. rade nevedú voči oprávnenému na kauzálnom príslušnom súde žalobu o zrušenie exekučného titulu, pričom konanie o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedené Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 23Cr/20/2017 bolo rozhodnutím č.k. 23Cr/20/2017-45 zo dňa 11.07.2017 právoplatne zastavené. Povinní v 1. a 2. rade nepredložili exekučnému súdu dôkazy o tom, že exekučný titul bol zrušený alebo že by bola odložená jeho vykonateľnosť a preto exekučný titul považuje za riadny exekučný titul. Podľa neho skutočnosť, že podal svoj pôvodný návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Žilina pod sp. zn. 18Er/717/2017, pričom ho ešte pred rozhodnutím súdu vo veci vzal späť, a následne podal nový návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Banská Bystrica, nemôže spôsobiť litispendenciu - kolíziu exekúcie oprávneného, pretože nikdy procesne neprebíhali dve exekúcie v tej istej veci. Späťvzatie návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným v konaní sp. zn. 18Er/717/2017 je právne účinné od jeho doručenia exekučnému súdu a k tejto účinnosti sa nevyžaduje právoplatnosť uznesenia o zastavení exekúcie.

6. Súd sa v napádanom rozhodnutí zo dňa 11.03.2020 konajúc vyšším súdnym úradníkom zaoberal prekážkou litispendencie ako aj platnosťou rozhodcovskej doložky a po preskúmaní exekučného spisu, spisu Okresného súdu Žilina sp.zn. 18Er/717/2017, ako aj spisu rozhodcovského súdu sp.zn. RD/152/2016 zistil skutkový stav na tom podklade, že oprávnený svoj prvý návrh na vykonanie exekúcie doručil Okresnému súdu Žilina dňa 28.02.2017, pričom následne dňa 08.05.2018 doručil oprávnený Okresnému súdu Žilina späťvzatie tohto návrhu. Okresný súd Žilina uznesením č.k.

18Er/717/2018-169 zo dňa 27.12.2018 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov exekučného konania. Vyšší súdny úradník konštatoval, že nemal preukázané, že rozhodnutie o zastavení exekučného konania č.k. 18Er/717/2018-169 zo dňa 27.12.2018 nadobudlo právoplatnosť, pretože povinní podali dňa 11.01.2019 návrh na doplnenie uznesenia Okresného súdu Žilina a preto toto exekučné konanie nie je právoplatne skončené. Vyhodnotil, že totožnosť vymáhaného nároku, exekučného titulu a účastníkov konania v týchto súbežne vedených exekúciách a napriek tomu, že uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 18Er/717/2018-169 zo dňa 27.12.2018, ktorým Okresný súd Žilina zastavil exekučné konanie ešte nenadobudlo právoplatnosť, pričom právny zástupca oprávneného podal návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Banská Bystrica už dňa 19.10.2018, t.j. v čase keď ešte ani nebolo uznesenie Okresnému súdu Žilina č.k. 18Er/717/2018-169 zo dňa 27.12.2018 vydané, čo v danom prípade súd považuje za litispendenciu - prekážku už začatej veci a preto bolo potrebné túto exekúciu zastaviť.

7. K námietke povinných ohľadom neexistencie rozhodcovskej zmluvy a k tvrdeniu oprávneného, že rozhodcovská zmluva vznikla tacitným spôsobom podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. ako iná zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje pôvodná rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi spoločnosťou veriteľa a spoločnosťou dlžníka, v ktorej boli povinní konateľmi a kedy ide o všeobecnú zodpovednosť štatutárov za škody, ktoré vznikli z dôvodu, že oni nekonali v mene spoločnosti dlžníka s odbornou starostlivosťou, vyšší súdny úradník v napádanom rozhodnutí vyhodnotil, že takéto rozhodcovské konanie bolo obchodným sporom a z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd svoju právomoc odvodil z čl. XV. Všeobecných obchodných podmienok oprávneného, ktoré mali byť súčasťou kúpnej zmluvy v obchodnom vzťahu oprávneného a obchodnej spoločnosti MURSTAV, s.r.o., pričom rozhodcovská zmluva medzi oprávneným a povinnými v 1. a 2. rade mala vzniknúť podľa § 4 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. v nadväznosti na § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. V čl. XV. VOP spoločnosti CONCRETE SK, s.r.o. je uvedené, že platia aj na vznik iného právneho stavu, vrátane situácie uplatnenia náhrady škody voči štatutárovi spoločnosti podľa Obchodného zákonníka. Vyšší súdny úradník svoju právomoc preskúmať formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu v nespotebiteľskej veci, vyvodil z ust. § 53 Exekučného poriadku. Súd sa zaoberal otázkou vzniku rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinnými v 1. a 2. rade z hľadiska ich právneho nástupníctva do práv a povinností obchodnej spoločnosti MURSTAV, s.r.o. Po preskúmaní, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, t.j. či bola daná právomoc rozhodcovského súdu o veci konať a rozhodovať dospel k záveru, že nemožno akceptovať vznik rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinnými v 1. a 2. rade spôsobom v zmysle § 4 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. v spojení s § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. V zmysle § 4 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. vznikne rozhodcovská zmluva vtedy, ak sú všeobecné obchodné podmienky priložené k návrhu zmluvy alebo ak sú stranám známe. Súd má za to, že o záväznosti rozhodcovskej zmluvy pre právnych nástupcov pôvodnej zmluvnej strany v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., možno hovoriť vo všeobecnosti v prípadoch univerzálnej sukcesie, ako aj v prípadoch singulárnej sukcesie. V prejednávanom prípade však nejde o univerzálnu sukcesiu, keďže obchodná spoločnosť MURSTAV, s.r.o. je stále samostatným subjektom práv a povinností a povinní v 1. a 2. rade (konatelia spoločnosti) nie sú jej právnymi nástupcami. Rovnako nedošlo k singulárnej sukcesii - k postúpeniu práv a povinností z pôvodného obchodného vzťahu, t.j. k postúpeniu pohľadávky, prípadne k prevzatiu dlhu. Súd preto konštatoval, že tvrdené pristúpenie povinných v 1. a 2. rade k záväzku medzi oprávneným a spoločnosťou MURSTAV, s.r.o., ani akceptácia záväzku ako spôsoby vzniku rozhodcovskej zmluvy súdu preukázané neboli. Súd vo vzťahu k rozhodcovskej zmluve dodal, že v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. možno považovať za inú zmenu v osobe dlžníka, napr. inštitút ručenia, avšak za inú zmenu v osobe dlžníka nie je možné s poukazom na § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka považovať štatutárny orgán dlžníka titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú dlžníkovi (nie veriteľovi). Súd pritom nespochybňuje nárok veriteľa v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, ktorý je oprávnený nárok spoločnosti voči svojmu konateľovi žiadať v súdnom konaní aj vo vlastnom mene a na vlastný účet, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti, avšak je potrebné zdôrazniť, že v takom prípade veriteľ uplatňuje nárok spoločnosti na náhradu škody voči jej konateľovi. V tomto prípade by za splnenia základných zákonných predpokladov v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka a predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu - porušenie povinnosti konateľa, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi, mohol oprávnený ako veriteľ žalobou uplatňovať nárok MURSTAV, s.r.o. na náhradu škody voči jej konateľom - povinným v 1. a 2. rade vo svojom vlastnom mene a na vlastný účet, avšak kvantitatívne obmedzenej vo výške svojej pohľadávky s príslušenstvom.

Súd má za to, že nie je možné za inú zmenu v osobe dlžníka, tak ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., považovať zodpovednostný vzťah konateľ'a voči spoločnosti v ktorej je konateľom, pretože tu ide o iné subjekty zodpovednostného vzťahu (MURSTAV, s.r.o. a povinní v 1. a 2. rade, ale aj o iný obsah záväzku (náhrada škody). Na uvedenom nič nemení ani to, že veriteľ (oprávnený) môže uvedený nárok na náhradu škody uplatňovať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Nepochybne ide o iný právny nárok. Vyhodnotil, že rozhodcovská doložka v znení: „Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad, alebo zrušenie, vznik iného právneho stavu, vrátane uplatnenia náhrady škody voči štatutárovi spoločnosti podľa Obchodného zákonníka budú riešené (predložené) rozhodcovi u Rozhodcovského Súdu Royal Development. (ustanovenej vybranej právnickej osoby) alebo ad hoc rozhodcom Ing. Milošom Valachom alebo ad hoc rozhodcom Zuzanou Valachovou podľa dohody zmluvných strán o spôsobe ustanovenia rozhodcu. Výber rozhodcu je ponechaný na žalobcovi, alebo vybranej právnickej osobe. Rozhodcovské konanie bude prebiehať podľa rozhodcovských pravidiel RSRD - ad hoc rozhodcov (vrátane stanovenia rozhodcovských poplatkov a postupu v rozhodcovskom konaní), ktoré sú dostupné na stránke www.royaldevelopment.sk. Strany sa podrobia rozhodnutiu príslušného rozhodcu. Jeho rozhodnutie bude pre strany záväzné a nemenné. Podľa zákona 244|2002 Z.z. strany si ustanovujú za vybranú právnickú osobu ROYAL DEVELOPMENT spol. s r.o., podľa zákona 244/2002 Z.z § 6 ods. 3 a § 8 ods. ods. 2 a). Doručovacia adresa na podanie žaloby je Suľany 243, 951 25 Hruboňovo, Slovenská republika.“ sa nemôže vzťahovať na obchodný vzťah obchodnej spoločnosti (jednej zo strán rozhodcovskej doložky) voči svojim konateľom, ktorí neboli samostatnou stranou rozhodcovskej doložky, ale konali v jej mene. Rozhodcovská doložka, v znení: „vrátane uplatnenia náhrady škody voči štatutárovi spoločnosti podľa Obchodného zákonníka“ nezaväzuje konateľov spoločnosti podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, ktoré bude viesť spoločnosť voči nim z dôvodu náhrady škody spôsobenej spoločnosti. Z vyššie uvedeného dôvodu súd neakceptoval právnu argumentáciu oprávneného, že v prípade povinných v 1. a 2. rade ide o inú zmenu v osobe dlžníka v obchodnoprávnom vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva, čím sa stali nástupcami dlžníka zo vzťahu vyplývajúcom z rozhodcovskej zmluvy. Súd sa nezaoberal vecnou stránkou rozhodcovského rozsudku a preto neskúmal rozdiel v sume pôvodného záväzku, ale skúmal iba samotnú existenciu rozhodcovskej zmluvy.

8. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote dňa 11.03.2020 sťažnosť, ktorou žiadal, aby sudca napádané rozhodnutie pre jeho nezákonnosť a nepreskúmateľnosť zrušil, návrh povinných v 1. a 2. rade na zastavenie exekúcie zamietol, a aby zaviazal povinných v 1. a 2. rade na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 73,50 eur za 1 úkon právnej služby - podanie tejto sťažnosti. Sťažnosť odôvodnil tým, že exekučný súd nemá žiadne zákonné právo preskúmať právomoc rozhodcovského súdu pri nespotebiteľských rozhodcovských rozhodnutiach, žiadna právna norma takúto možnosť nepripúšťa, keďže zrušením ustanovenia § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2015 bolo toto právo exekučnému súdu explicitne odobraté a keďže exekučný súd označil exekučný titul oprávneného - nezrušený rozhodcovský rozsudok, ktorý bol z hľadiska prejudiciality potvrdený kauzálné príslušným Okresným súdom Bratislava V, za nulité rozhodnutie, uvedené považuje za neakceptovateľné porušenie princípu prejudiciality podľa § 194 CSP. Poukázal na to, že od 01.01.2015 je podľa zákonodarcu (ako vyplýva z platných právnych predpisov) jediným spôsobom ako napádať nespotebiteľské rozhodcovské konanie, je podanie žaloby na kauzálné príslušný Okresný súd Bratislava V, čo podporil aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018-54 zo dňa 05.09.2018. Povinní svoje právo využili a podali na Okresný súd Bratislava V žalobu o zrušenie a odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a tiež námietku právomoci voči rozhodcovskému konaniu sp. zn. RD/152/2016, pričom ani v jednom svojom podaní neboli úspešní a obe tieto konania boli na kauzálné príslušnom súde zastavené, čím im zaniklo akékoľvek právo napádať exekučný titul a preto považuje konanie exekučného súdu za nezákonné reštriktívne posudzovanie nároku oprávneného na podklade nespotebiteľského rozhodcovského rozhodnutia nepríslušným súdom a nezákonným sudcom. Podľa neho exekučný súd ďalej v rozpore so zákonom tvrdí, že existuje prekážka litispendencie preto, lebo oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Žilina pod sp. zn. 18Er/717/2018 a následne aj na Okresný súd Banská Bystrica. Tvrdil, že svoj návrh na vykonanie exekúcie zoberal na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18Er/717/2018 kvôli možnosti mimosúdneho dohodnutia s povinnými späť, pričom o jeho návrhu na vykonanie exekúcie Okresný súd Žilina až do jeho späťvzatie nijako nerozhodol (exekúciu ani nezamietol, ani nevydal poverenie súdnemu exekútorovi), ale keďže sa žiadna mimosúdna dohoda nepodarila s povinnými zrealizovať, tak oprávnený po späťvzatí návrhu na Okresnom súde Žilina, znova podal návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Banská Bystrica. Uvedol, že oprávnený môže svoj návrh na vykonanie exekúcie podať

a späťvziať aj opakovane a koľkokrát chce, pričom nejde o litispendenciu definovanú v § 159 CSP kedy, začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Podľa neho skutočnosť, že oprávnený podal pôvodný návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Žilina, tento ešte pred rozhodnutím vo veci zobral späť, potom podal nový návrh na vykonanie exekúcie na Okresný súd Banská Bystrica, nemôže spôsobiť litispendenciu - kolíziu exekúcie oprávneného, pretože nikdy procesne neprebíhali dve exekúcie v tej istej veci. Späťvzatie exekúcie oprávneným je právne účinné od doručenia exekučnému súdu a k tejto účinnosti sa nevyžaduje právoplatnosť súdneho uznesenia o zastavení exekúcie. Poukázal na to, že v zmysle judikatúry napr. R 97/2003, uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 53/2016 z 18.05.2017, uznesenie NS SR 3 Cdo 290/2012 z 10.01.2013, uznesenie ÚS SR III. ÚS 497/2011-13 z 02.11.2011, prekážka litispendencie môže byť odstránená napr. aj tým, že konanie bude zastavené v dôsledku späťvzatia jedného z dvoch návrhov, pričom pre posúdenie existencie prekážky začatej veci pre súd rozhodujúci stav v čase rozhodnutia v neskôr začatom konaní, a teda ak niektoré z relevantných konaní skončí rozhodnutím súdu, nemôže už súd druhé z týchto konaní zastaviť pre prekážku litispendencie ani v prípade, že zatiaľ rozhodnutie o skončení prvého konania nie je právoplatné. Ak súd v dôsledku právoplatného rozhodnutia zastaví skoršie konanie, nastane nová procesná situácia, v ktorej prekážka litispendencie odpadla, a pretože súd v skoršom konaní nerozhodol meritórne, iba procesne, nevznikla ani prekážka veci rozhodnutej. Zastavenie konania z dôvodu späťvzatia žaloby nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci (*res iudicata*), preto žalobca sa môže svojich práv domáhať novou žalobou, ktorá však musí spĺňať zákonné náležitosti. Oprávnený poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorý odmietol postup exekučného Okresného súdu Banská Bystrica pri posudzovaní nespotebiteľského rozhodcovského rozhodnutia a to nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 63/2019-59 zo dňa 19.11.2019, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 398/2019-16 zo dňa 17.12.2019, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 22/2020-32 zo dňa 22.01.2020. Rozhodcovská zmluva medzi oprávneným a povinnými vznikla v súlade s § 4 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. a následne bola aj procesne potvrdená tacioným spôsobom - nepodaním námietky voči pozitívnemu rozhodcovskému uzneseniu v súlade s § 21 ods. 4 pri aplikácii § 4 ods. 7 zákona č. 244/2002 Z. z. Povinní na kauzálnom príslušnom Okresnom súde Bratislava V nevedú žiadne aktívne konanie voči rozhodcovskému konaniu sp. zn. RD/152/2016, pričom obe ich skoršie konania (žaloba podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. a žaloba podľa § 21 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z.) už boli právoplatne zastavené, čím povinní stratili všetky možnosti napádať rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/152/2016 a preto právomoc rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/152/2016 je už vecou rozhodnutou *res iudicata* a to uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 7CoSr/1/2019-453 z 28.02.2019. Konštatoval, že na základe nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018-54 sa zásadne upravila rozhodovacia prax odvolacích exekučných súdov a táto sa zosúladiť s prejudiciálnym názorom Ústavného súdu SR o tom, že exekučný súd v nespotebiteľskom exekučnom konaní nemôže preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy a že rozhodcovský súd môže konať a rozhodovať voči konateľovi spoločnosti dlžníka podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.; zároveň potvrdil, že jediným zákonným spôsobom, ktorým je možné napádať nespotebiteľské rozhodcovské rozhodnutie, je podanie žaloby na príslušný súd a nie spochybňovať rozhodcovské rozhodnutie na exekučnom súde. Oprávnený dodal, že na základe rozhodnutí súdov (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 21Cr/32/2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoR/5/2019, rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 24Csr/3/2016) rozhodcovský súd môže konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody ako inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý platí rozhodcovská zmluva v súlade s § 4 ods. 7 v spojení s § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. a súčasne rozhodcovská zmluva môže vzniknúť odkazom na iný dokument, v ktorom bola uvedená (všeobecné obchodné podmienky), pričom právoplatné rozhodcovské rozhodnutie je záväzná aj pre všeobecné súdy.

9. Povinní v 1. a 2. rade žiadali sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietnuť v plnom rozsahu z dôvodu, že napadnuté uznesenie považujú za vecne správne. K sťažnosti sa vyjadrili tak, že exekučný titul je formálne, aj materiálne nevykonateľný, procesne a vecne nesprávny a neprípustný, kedy rozsudok trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko aplikácia a výklad právnych noriem rozhodcovským súdom a najmä posudzovanie dôkazov boli nesprávne, ale v prvom rade ho považujú za nulitný a súčasne trvali aj na litispendencii konania. Opätovne namietali, že zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu nespĺňa podmienky podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení zákona č. 125/2016 Z.z. účinného od 1.1.2017, čo má podľa nich právne dôsledky na prejednávanej veci aj vzhľadom na právnu úpravu § 54c zákona č. 244/2002 Z.z., kedy stály rozhodcovský súd zriadený podľa doterajších predpisov, ktorého zriaďovateľ nespĺňa podmienky ustanovené týmto

zákonom pre zriaďovateľa stáleho rozhodcovského súdu, nemôže po 31. decembri 2016 uskutočňovať rozhodcovské konania podľa tohto zákona a vydávať rozhodcovské rozhodnutia. Podľa § 54c ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodcovské konania podľa tohto zákona vedené pred stálym rozhodcovským súdom, ktorého zriaďovateľ po 31. decembri 2016 nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2017, ktoré začali a v ktorých nebol rozhodcovský rozsudok doručený účastníkom konania pred 1. januárom 2017, sa 31. decembra 2016 zastavujú. Účinky už podaného návrhu na začatie rozhodcovského konania a všetkých ďalších úkonov účastníkov rozhodcovského konania zostávajú zachované, ak účastník konania podá žalobu na súd do troch mesiacov od zastavenia rozhodcovského konania; o výdavkoch rozhodcovského konania, ktoré vznikli účastníkom konania, rozhodne súd podľa pravidiel o trovách konania. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 29.12.2016 a bol obom povinným doručený dňa 04.01.2017, pričom rozhodcovský súd zanikol a bol zrušený k 31.12.2016, preto ex lege platí, že rozhodcovské konanie bolo zastavené, nakoľko rozhodcovský rozsudok nebol doručený účastníkom konania pred 1. januárom 2017. Exekučný titul je nespôsobilým exekučným titulom, ktorý nikdy nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, keďže oprávnený nepodal v zákonnej 3-mesačnej lehote žalobu na civilný súd, účinky podaného návrhu v rozhodcovskom konaní, tak neboli zachované. Poukázali na to, že rozhodcovské rozsudky vydané totožným rozhodcom Ing. Milošom Valachom boli viacerými súdmi odmietnuté ako absolútne nulitné napr. uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33Ek/80/2017 zo dňa 17.04.2018, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoE/75/2017 zo dňa 15.08.2017, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/332/2017 zo dňa 30.08.2018. Oprávnený podľa nich aplikuje pravú retroaktivitu zákona č. 244/2002 Z.z., kedy skutkový a právny stav z roku 2013 a údajné pohľadávky z roku 2013, žiada posúdiť spätne podľa právnej úpravy zákona č. 244/2002 Z.z. účinnej až od 01.01.2015, čo považujú za absolútne ústavné neprípustné a za porušenie základných právnych princípov právneho štátu, aby právne vzťahy boli posudzované retroaktívne, keďže subjekt by nikdy nemohol mať právnu istotu, že jeho konanie bude posudzované nie podľa aktuálneho, ale budúceho právneho stavu. Odkázali na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33Ek/80/2017 zo dňa 17.04.2018, ktoré v identickej veci riešilo činnosť a rozhodcovský rozsudok totožného rozhodcu Ing. Miloša Valacha a preto exekučný súd nemôže ignorovať fakt, že exekučný titul vydal orgán bez právomoci a na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoE/75/2017 zo dňa 15.08.2017, v ktorom bola vyslovená povinnosť exekučného súdu skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania s odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 z 9.12.2010 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS456-/2011-19 z 23.11.2011. Dali do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 50/2019-26 zo dňa 06.02.2019, ktorým Ústavný súd SR odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky (žalobkyne zastúpenej totožným právnym zástupcom v rozhodcovskom konaní na rozhodcovskom súde Royal Development - RSRD, zspo pred rozhodcom Ing. Milošom Valachom) a prevzal argumentáciu potvrdzujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE 332/2017-318 zo dňa 30.08.2018, v ktorom bolo vyslovené, že exekučný súd je oprávnený a súčasne povinný skúmať (nie len pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj v jej priebehu, samozrejme v intenciách ustanovenia § 57 Exekučného poriadku, či po formálnej stránke (§ 4 ZoRK) rozhodnutie vydal príslušný rozhodcovský súd v rámci svojej právomoci, teda, či v prípade rozhodcovského rozhodnutia nejde o paakt. Podľa povinných vzhľadom na princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 2 C.s.p.) niet relevantného dôvodu, aby za totožného skutkového a právneho stavu bol v tejto veci vykonaný odklon od doterajšej rozhodovacej praxe súdu, pričom diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavné neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Povinní trvali na tom, že exekúcia je neprípustná, že existujú viaceré skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, kedy celé rozhodcovské konanie (jeho vedenie ako aj spôsob rozhodovania) považujú za neprípustný; a podstatou ich argumentácie bolo to, že povinná v 2. rade s oprávneným nikdy nekomunikovala, ani s ním nič nepodpisovala, s oprávneným sa nikdy nedohodli na žiadnej rozhodcovskej doložke alebo rozhodcovskej zmluve, okrem podpisu povinných tak absentuje aj splnenie požiadavky písomnej formy rozhodcovskej zmluvy; nikdy žiadnu rozhodcovskú doložku neakceptovali a ani k nej nepristúpili; povinní sú fyzickými osobami, ktoré neboli s oprávneným v žiadnom právnom vzťahu, preto im nie je zjavné, prečo ich oprávnený ako i rozhodcovský súd v danej veci posudzuje ako podnikateľské subjekty. Na rozhodcovskej doložke sa s oprávneným mohol dohodnúť jedine dlžník - spoločnosť MURSTAV, s.r.o., v danom smere však absentuje písomná forma, pričom obchodné podmienky nie sú dokonca ani dlžníkom podpísané. Medzi oprávneným a spoločnosťou MURSTAV, s.r.o. bola uzavretá zmluva o dielo podľa § 536 a nasl. Obch. zákonníka (a nie kúpna zmluva), čo sám oprávnený výslovne uviedol i v jeho žalobe podanej v konaní vedenom Okresným

súdom v Žiline pod sp. zn. 10Cb 24/2015. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré predložil oprávnený v rozhodcovskom konaní, sa vzťahujú na právne vzťahy kupujúceho a predávajúceho z titulu kúpnej zmluvy a nie z uzavretej zmluvy o dielo resp. služby čerpadiel betónu, čo oprávnený plne opomenul. Oprávnený pritom svoju obchodnú pohľadávku voči dlžníkovi - spoločnosti MURSTAV, s.r.o. neuplatnil v rozhodcovskom konaní, ale na civilnom súde v občianskom súdnom konaní, ktorý právoplatne vydal platobný rozkaz. Rozhodcovská doložka sa tak ani obsahovo a vecne nemohla vzťahovať na právny vzťah z titulu zmluvy o dielo, o čom svedčí i podanie žaloby oprávneným na civilný a nie rozhodcovský súd. V danej veci súčasne nebolo všeobecným súdom meritórne rozhodnuté o zamietnutí žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ani o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu. Podľa povinných je exekučný súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., pričom ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 245/2010 zo dňa 30.11.2011, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že rozhodcovská doložka obsiahnutá vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré nie sú podpísané obidvoma zmluvnými stranami, je neplatná pre nedostatok písomnej formy, nestačí, ak je rozhodcovská doložka obsiahnutá len v prílohe zmluvy, a to ani vtedy, ak je táto príloha so zmluvou technicky spojená a ani vtedy, ak na túto prílohu zmluva pred podpismi strán odkazuje; uvedené platí tak pre rozhodcovské doložky k spotrebiteľským zmluvám ako aj pre rozhodcovské doložky k bežným obchodným zmluvám medzi podnikateľmi.

10. Dňa 14.7.2020 predložil oprávnený súdu nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 22/2020-67 zo dňa 13. mája 2020, ktorým Ústavný súd SR zodpovedal otázku posudzovania nesporebiteľského rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, a ktorý je exekučnému súdu známy z jeho úradnej činnosti. Podľa tohto nálezu nadobudol dňa 1. januára 2015 účinnosť zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, kedy sa oddelením zákonnej úpravy nesporebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania zásadným spôsobom zvýraznil rozdiel oboch týchto konaní spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania. Ústavný súd v ňom poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018 z 5. septembra 2018, podľa ktorého pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní; v týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“, alebo „zákony sú písané pre bdelych“); nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné; závery o vylúčení skúmania právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní sa v prípade, ak ide o spor z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, zjavne vzťahujú a primerane použijú aj na možnosť exekučného súdu v rámci svojej pôsobnosti preskúmať uplatnenie rozhodcovskej doložky z hľadiska toho, či pokrýva aj nárok podľa § 135a Obchodného zákonníka. Ústavný súd ďalej konštatoval, že v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy, keďže na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty (námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 21 zákona o rozhodcovskom konaní, resp. podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní). Možnosť uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu a možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v nesporebiteľských veciach vylučuje skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pričom nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Ústavný súd zastáva názor, že nosné právne názory vyslovené v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 300/2018 sú naďalej uplatniteľné aj pri posudzovaní prípadov, na ktoré sa s účinnosťou od 1. apríla 2017 vzťahuje novela Exekučného poriadku (zákon č. 2/2017 Z. z.).

11. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

12. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

14. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

15. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

16. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

17. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

18. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

19. Sudca po zistení, že sťažnosť oprávneného proti napádanému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná a teda, že vyšší súdny úradník správne exekúciu zastavil, hoci sudca v jeho rozhodnutí vzhliadol viacero pochybení, avšak v konečnom dôsledku doplňujúc odôvodnenie rozhodnutia ponechal uvedené rozhodnutie v platnosti. Sudca tak rozhodol s vedomím, že podstatné pre vec skutkové okolnosti spisu (s poukazom na dôvody vedúce k zastaveniu exekúcie uvedené v tomto rozhodnutí) boli účastníkom známe a súčasne mali možnosť sa k nim vyjadriť a aj sa k nim vyjadrili a preto má za to, že nebola porušená zásada dvojinstančnosti konania. Súčasne sudca dáva do pozornosti aj rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 254/2020 z 61EK/318/2019 patriace k stabilnej judikatúre Ústavného súdu SR, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Uvedené analogicky platí, aj pokiaľ ide o rozhodnutia vydané súdnymi úradníkmi a rozhodnutia sudcov toho istého súdu rozhodujúcich o sťažnostiach - prostriedku procesnej obrany proti uzneseniam vydaným súdnymi úradníkmi. Zároveň, vo vzťahu k dôvodu zastavenia exekúcie, ide o skutočnosť (otázka formálnej vykonateľnosti exekučného titulu), ktorú je exekučný súd povinný skúmať ex offa, aj keby uvedenú skutočnosť samotní účastníci konania nenamietali.

20. Sudca sa stotožnil s argumentáciou oprávneného vtom smere, že vyšší súdny úradník sa nemal zaoberať ex offa platnosťou rozhodcovskej doložky a s tým spojenou právomocou rozhodcovského súdu pri vydaní exekučného titulu, čím postupoval v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR II. ÚS 300/2018, ktorého nosné závery sú naďalej uplatniteľné aj pri posudzovaní prípadov na ktoré sa s účinnosťou od 1. apríla 2017 vzťahuje novela Exekučného poriadku (zákon č. 2/2017 Z. z.). Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 22/2020-67 zo dňa 13.05.2020, na ktorý poukázal aj oprávnený, sudca konštatuje, že mu sú z úradnej činnosti známe závery tohto nálezu, ktorým bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44EK/1208/2018, keď Ústavný súd SR vyslovil, že v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy, keďže na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty (námietka nedostatku

právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 21 zákona o rozhodcovskom konaní, resp. podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní); možnosť uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu a možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v nespotebiteľských veciach vylučuje skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pričom nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Uvedená judikatúrna línia bola v ostatnom období načrtnutá Ústavným súdom SR ďalej aj vo veciach sp. zn. II. ÚS 300/2018, I. ÚS 63/2019 zo dňa 19. novembra 2019, II. ÚS 395/2019, sp. zn. IV. ÚS 22/2020 zo dňa 13. mája 2020, sp. zn. II. ÚS 298/2020 zo dňa 05. novembra 2020, IV. ÚS 282/2020 zo dňa 10. novembra 2020 a I. ÚS 265/2020-59 zo dňa 15. decembra 2020.

21. Čo sa týka posúdenia námietky prekážky litispendencie konania, aj tu sudca zistil pochybenie vyššieho súdneho úradníka, keď dopytom na Okresný súd Žilina bolo preukázané, že uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 18Er/717/2017 zo dňa 27.12.2018 o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.1.2019, pričom s poukazom aj na judikatúru v danej veci predkladanú oprávneným, nemalo byť toto exekučné konanie z dôvodu prekážky litispendencie konania zastavené, pričom pre posúdenie existencie prekážky začatej veci je pre súd rozhodujúci stav v čase rozhodnutia v neskôr začatom konaní, a teda ak skôr začaté konanie skončí rozhodnutím súdu, nemôže už súd druhé z týchto konaní zastaviť pre prekážku litispendencie ani v prípade, že zatiaľ rozhodnutie o skončení prvého konania nie je právoplatné. V čase, kedy vyšší súdny úradník rozhodoval napádaným rozhodnutím dňa 11.03.2020, však už bolo skôr začaté exekučné konanie na Okresnom súde Žilina právoplatne ku dňu 17.1.2019 zastavené a preto má sudca za to, že prekážka litispendencie bola odstránená tým, že skoršie konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia návrhu na vykonanie exekúcie, a keďže pre posúdenie existencie prekážky začatej veci pre súd je rozhodujúci stav v čase rozhodnutia v neskôr začatom konaní (R 97/2003), kedy sa skoršie konanie skončilo rozhodnutím súdu, nemohol už vyšší súdny úradník toto konanie pre prekážku litispendencie zastaviť. Nastala tak procesná situácia, v ktorej prekážka litispendencie v dôsledku právoplatného rozhodnutia o zastavení skoršieho konania odpadla a pretože súd v skoršom konaní nerozhodol meritorne, iba procesne, nevznikla ani prekážka veci rozhodnutej, keďže zastavenie konania z dôvodu späťvzatia návrhu nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci (res iudicata).

22. Ďalej však bolo potrebné zaoberať sa zo strany povinných v návrhu na zastavenie exekúcie namietanou formálnou nevykonateľnosťou exekučného titulu s poukazom na prechodné ustanovenia k § 54c zákona č. 244/2002 Z.z.

23. Podľa § 54c ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. stály rozhodcovský súd zriadený podľa doterajších predpisov, ktorého zriaďovateľ nespĺňa podmienky ustanovené týmto zákonom pre zriaďovateľa stáleho rozhodcovského súdu, nemôže po 31. decembri 2016 uskutočňovať rozhodcovské konania podľa tohto zákona a vydávať rozhodcovské rozhodnutia.

24. Podľa § 54c ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodcovské konania podľa tohto zákona vedené pred stálym rozhodcovským súdom, ktorého zriaďovateľ po 31. decembri 2016 nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2017, ktoré začali a v ktorých nebol rozhodcovský rozsudok doručený účastníkom konania pred 1. januárom 2017, sa 31. decembra 2016 zastavujú. Účinky už podaného návrhu na začatie rozhodcovského konania a všetkých ďalších úkonov účastníkov rozhodcovského konania zostávajú zachované, ak účastník konania podá žalobu na súd do troch mesiacov od zastavenia rozhodcovského konania; o výdavkoch rozhodcovského konania, ktoré vznikli účastníkom konania, rozhodne súd podľa pravidiel o trovách konania. Doba rozhodcovského konania, ktoré bolo zastavené podľa prvej vety, sa nezapočítava do premlčacej doby podľa osobitného predpisu. Zriaďovateľ je povinný zrušiť stály rozhodcovský súd do troch mesiacov odo dňa, keď podľa tohto zákona nebude môcť uskutočňovať rozhodcovské konania a vydávať rozhodcovské rozhodnutia a súčasne rozhodcovské rozsudky, ktoré stály rozhodcovský súd vydal, nadobudli právoplatnosť bez možnosti podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

25. Podľa § 54c ods. 4 zákona č. 244/2002 Z.z. zmluvné strany nie sú viazané rozhodcovskou zmluvou, ktorá zakladá právomoc stáleho rozhodcovského súdu, ktorého zriaďovateľ nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2017, ak do 31. decembra 2016 na jej základe nezačalo

rozhodcovské konanie alebo ak rozhodcovské konanie bolo zastavené podľa odseku 2. To isté platí, ak ide o postup po zrušení rozhodcovského rozsudku podľa § 43 ods. 2 a stály rozhodcovský súd, ktorý by mal vo veci rozhodovať, bol zrušený.

26. Podľa § 12a ods. 1-3 zákona č. 244/2002 Z.z. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) vedie na základe údajov zverejnených v Obchodnom vestníku zoznam stálych rozhodcovských súdov. Ministerstvo zapíše do zoznamu stálych rozhodcovských súdov stály rozhodcovský súd zriadený zriaďovateľom, ktorý zverejnil údaje v Obchodnom vestníku podľa § 12 ods. 2. Zoznam stálych rozhodcovských súdov ministerstvo zverejňuje na svojej internetovej stránke a minimálne raz za štvrtrok v Obchodnom vestníku.

27. Sudca v sťažnostnom konaní poukazuje na argumentáciu povinných ohľadom neprávoplatnosti a nevykonateľnosti exekučného titulu, ktorú podporuje aj nález Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 265/2020-59 zo dňa 15. decembra 2020, v ktorom bolo konštatované, že hoci exekučný súd nie je oprávnený skúmať platnosť, resp. existenciu rozhodcovskej zmluvy v sporoch nespotebitel'ského charakteru, ústavný súd vyslovil oprávnenie, aj povinnosť exekučného súdu ex offo skúmať, či sú splnené všetky podmienky pre zákonné vedenie exekúcie, a to (v okolnostiach danej veci) najmä v tom smere, či exekučný titul vydal orgán oprávnený na jeho vydanie. Prechodné ustanovenie k novele zákona o rozhodcovskom konaní účinné od 1. januára 2017 (zákon č. 125/2016 Z. z.), v § 54c ods. 4 výslovne uvádza, že zmluvné strany nie sú viazané rozhodcovskou zmluvou, ktorá zakladá právomoc stáleho rozhodcovského súdu, ktorého zriaďovateľ nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2017, ak do 31. decembra 2016 na jej základe nezačalo rozhodcovské konanie alebo ak rozhodcovské konanie bolo zastavené podľa odseku 2 tohto ustanovenia. Tak ako tvrdili aj povinní, sudca preskúmaním rozhodcovského spisu sp. zn. RD/152/2016 zistil, že v prejednávanej veci bol exekučný titul vydaný Ing. Milošom Valachom, ad hoc rozhodcom rozhodcovského súdu pod hlavičkou „ROYAL DEVELOPMENT - RSRD, zzpo, sídlo Suľany 243, Hruboňovo“ dňa 29.12.2016, na základe rozhodcovskej doložky z roku 2013 v rozhodcovskom konaní, ktoré začalo síce pred 1. januárom 2017, avšak k samotnému doručeniu rozhodcovského rozsudku povinným v 1. a 2. rade došlo až po 1. januári 2017 a to dňa 04.01.2017. Ako vyplýva z údajov zverejnených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v Obchodnom vestníku v zozname stálych rozhodcovských súdov, tak subjekt „ROYAL DEVELOPMENT - RSRD, zzpo, sídlo Suľany 243, 951 25 Hruboňovo“, pod hlavičkou ktorého rozhodca predmetný rozhodcovský rozsudok vydal, nespĺňal podľa § 12 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení zákona od 1. januára 2017 po 1. januári 2017 podmienky ustanovené zákonom pre zriaďovateľa stáleho rozhodcovského súdu a preto bol rozhodcovský súd „ROYAL DEVELOPMENT - RSRD, zzpo, sídlo Suľany 243, Hruboňovo“ ku dňu 31.12.2016 zrušený. Keďže stály rozhodcovský súd, ktorého zriaďovateľ „ROYAL DEVELOPMENT - RSRD, zzpo, sídlo Suľany 243, 951 25 Hruboňovo“ nespĺňal po 31. decembri 2016 podmienky ustanovené zákonom č. 244/2002 Z.z. v znení zákona č. 125/2016 Z.z. pre zriaďovateľa stáleho rozhodcovského súdu, tak tento nemohol ani po 31. decembri 2016 uskutočňovať rozhodcovské konania podľa zákona č. 125/2016 Z. z. Uvedené malo za následok, že začaté rozhodcovské konanie sp. zn. RD/152/2016 vedené podľa zákona č. 244/2002 Z.z. pred stálym rozhodcovským súdom, sa dňa 31. decembra 2016 ex offo zastavilo, keďže v ňom nebol rozhodcovský rozsudok doručený účastníkom konania pred 1. januárom 2017. Následne oprávnený do troch mesiacov od zastavenia rozhodcovského konania nepodal žalobu na všeobecný súd, čím nezostali účinky podaného návrhu v rozhodcovskom konaní zachované. V zmysle § 54c ods. 4 zákona č. 244/2002 Z.z. keďže zriaďovateľ rozhodcovského súdu nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov účinných od 1. januára 2017 a keďže rozhodcovské konanie bolo dňa 31. decembra 2016 ex offo zastavené, nie sú povinní v 1. a 2. rade naďalej viazaní rozhodcovskou zmluvou zakladajúcou právomoc stáleho rozhodcovského súdu. Vzhľadom k tomu, že exekučný titul bol síce vydaný existujúcim subjektom, avšak nestihol byť riadne doručený, čím sa rozhodcovské konanie ex offo zastavilo, pričom rozhodcovský rozsudok tak nemohol nadobudnúť vlastnosť právoplatnosti a vykonateľnosti, tak exekučný súd je povinný na zistený nedostatok formálnej vykonateľnosti aktu prihliadnuť, pretože ide o rozhodnutie trpiace takou extrémnou vadou, ktorá nevyvoláva právne účinky napriek tomu, že dané rozhodnutie nebolo formálne zrušené. V danom prípade formálna vykonateľnosť exekučného titulu nebola splnená dodržaním zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, o uplynutí lehoty na plnenie a o podaní resp. nepodaní riadneho opravného prostriedku, pričom exekučný súd je oprávnený vždy skúmať, či sú podmienky formálnej vykonateľnosti skutočne splnené a potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia nie je pre exekučný súd záväzná. S poukazom na uvedené sudca dospel k záveru, že povinní v 1. a 2. rade osvedčili dôvod na zastavenie exekúcie - nespôsobilý exekučný titul na vedenie

exekúcie a preto nebolo možné sťažnosti oprávneného voči napádanému rozhodnutiu zastavujúcemu exekúciu vyhovieť. Sudca nezistil pochybenie pri trovách účastníkov exekučného konania a preto nechal výroky týkajúce sa trov exekučného konania v platnosti.

28. Na záver sudca poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúcu význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

29. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

30. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

31. O trovách sťažnostného konania rozhodol súd podľa zásady úspechu vo veci tak, že v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku zaviazal oprávneného ako neúspešnú stranu voči povinnému v 2. rade na ich náhradu, keďže trovy právneho zastúpenia povinného v 2. rade boli po vyhovení sťažnosti povinného v 2. rade dôvodné, pričom došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať, keďže oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie nepripojil spôsobilý exekučný titul. Súd tak priznal povinnému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v celkovej výške 102,59 eur za tri úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, návrh na zastavenie exekúcie, sťažnosť, vo výške 57,27 eur (3 x 19,09 eur), k tomu režijný paušál vo výške 28,22 eur (2 x 9,21 eur + 9,80 eur) a 20 % DPH v sume 17,10 eur (20 % zo sumy 85,49 eur).

32. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi preukázané odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. Povinní v 1. a 2. rade boli v sťažnostnom konaní úspešní, keďže súd sťažnosť oprávneného zamietol, voči oprávnenému im tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré im vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním vyvolaným zo strany oprávneného (§ 199d ods. 2 Exekučného poriadku). Povinní v 1. a 2. rade si však nárok na náhradu trov konania o sťažnosti voči oprávnenému v ich vyjadrení k sťažnosti neuplatnili a preto súd rozhodol v súlade so základným princípom podľa čl. 17 CSP o trovách konania tak, že sa im nárok na náhradu trov daného sťažnostného konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (